

— Това са подземни извори, които клокочат. Затова селото долу и крепостта се наричат Клакотница.

— Има ли люде в селото? — попита царят.

— Всички избягаха.

— По кой път може да се стигне до крепостта лесно?

Момчето се замисли.

— Ти българин ли си? — повтори то.

Асен леко се усмихна.

— Казах ти вече.

Изведнъж из гората се издигна смътен, сподавен шум. Отекнаха тихи заповеди. Задрънча оръжие. Един познат глас неспирно зовеше. Чува се стъпки. Блестнаха борини. Момчето изтръпна, оттегли се към входа на пещерата.

— Тук съм! — се обади тихо царят.

Радул се затече към него. Със плема и плаща му в ръце.

— Каква непрадпазливост! Биваше ли да ни хвърляш в такава тревога!

Като зърна юношата, той застана в мълчалив въпрос. Зад него се появиха няколко стражи и катепани.

— Това момче се е скрило тука от золумите на гърцете. Вътре е и майка му. Ще донесете храна и завивки. Трима стражи да останат да ги пазят.

Момчето разбра. Извърна се към царя, коленичи, обви коленете му с ръце.

— Не ми ли вярвате? Аз съм българин! Вие български войски ли сте? За да ни браните ли сте дошли?

Радул кимна с глава.

Момчето се спусна, целуна обущата му, края на наметката му, ръцете му, обзето от луд възторг.

— Господ да ви блогаслови! С вас ли е цар Асен? Дали ще го видя?